

Rudnyánszky Gyula:
KIS MESE ERZSIKÉNEK

Ringasd, ringasd, csöndes ének!
Az aranyos Erzsikének
Összetéve két keze...
Itt az este, nyolc az óra,
Itt a kis lány altatója:
Tarka lepke, szép mese.

*

Mese, mese elaltasson,
Mert anyácskád szendereg...
Volt egyszer egy szegény asszony,
Aki sokat szenvedett.

Szívét öröm ritkán érte,
Annál többet sírt szegény;
Istent azért csak dicsérte
S el nem hagyta a remény.

Volt neki egy kis leánya,
Az aranyos Erzsike,
De nem volt egy csöpp ruhája,
Nem volt bizony semmije.

Sírt az anya... nem hallotta,
Hogy az ajtót fölnyiták, –
Besuhant egy angyalocska,
A kezében olajág.

Szegény asszony örömében
Némán sírta könnyeit,
Míg az angyal halkán, szépen
Öltöztette a picit.

A bölcsőbe is betette
És ringatni oda ült,
Édes dallal dédelgette,
Míg álomba szenderült.

Erzsikének édes anyja
Istent buzgón kérte hát,
Hogy tovább is hagyja nála
Gyermek-őrző angyalát.

De az angyal rámosolygott
S a bölcsőre mutatott:
Ringasd, ringasd, addig boldog,
Ameddig te ringatod.

És azóta éjjel-nappal
Bölcső mellett az anya:
Ott látja a piros hajnal,
A kelő nap sugara.

Mindig éber, sohse fáradt,
Áldja az ég angyalát;
Lágy kézzel vet puha ágyat –
Szereti a kis babát.

Gondolatját kitalálja,
A bibéjét ellesi,
Ezer gonddal vigyáz rája,
Amit óhajt, megteszi.

És ez a jó, áldott lélek,
Tudod-e, hogy kicsoda?
Nagy beteg most, jaj de félek –
Ő az, ő az, az anya!

Csitt, aludjál, kis leányom,
Hagyd pihenni az anyát;
Gyógyítsa meg csöndes álom:
Kérd az égnek angyalát...

(1890)